

inimene ei tulnud enne tella viit. Nelja ajal tulla oli juotse kõmbewästane.

Tammemägi märkas preili pahameelt ja õhkas fannata-mataalt: „Kas ma teile tudagi abiks wöiksin olla?“

Preili Alma mõottis teda ülewelt olla. „Teie? Kas teie talitamisest siis midagi mõistate? Tänan pakkumihe eest, mina saan isegi kõigega toime —“

Tammemägi oleks kõigeparema meelega sellest füraliste waenulisest majast lahkunud. — Pilt mis ta preili poole jaatis ei olnud jugugi „papist.“

„Wabandage, kui teid üksi pean, jätma. — Mul on veel kõogis tegemisti. Miina, lasteistkümmend kaastaldrefkuid siia: Albumid tööle klaveri peale.

Tammemägi hingas fergemalt, kui preili jaalist lahkus. Niihugust västuwdmiist ei olnud ta veel näinud. Päriskuskumata: Niihugune on siis omaljalgel seitsav moodne naesterahvas, kes halvaks panewalt meestejugust inimejese peale alla waatab — kes pealegi veel õnne peab tänamama, kui naene armulikult niihuguse „ülearuse inimejese“ peale waatab. —

Piltamisi sammus ta tubadest läbi ja waatles kõite arwustaval pilgul. Raamatut riisuli ette jääti ta seisma ja waatas ülesseatud raamatute taha. Pilgeli, tige naeratus mängis tema suu ümber. — Muidugi: tolmu! Wähemalt fäls nădalat ei ole tolmu pühitud. Künult raamatute eest, kuhu füralise pilt wahest puutuda wöis, oli pühitud.

Ja pildiraamide taga — tolmu — No ja:

Tema pilt otsis ja — leidis. Seal lapi peal oli hane tiib. — Selle tööd ta maha ja pühlis iga pildi, iga raamatu-taguse puhitals. — Nii ei olnud tal wähemalt igaw.

Siis waatas ta seal toodud kaastaldrefkuid. — Taewakene! Seal olivad ju iga ühe peal tüdrufu (ehi väst perenaese enese?) sõrmejäljed näha!

Jälgigi otsis tema pilt, kui ta lusgilts peeglitagast läpatie sidipaberit leidis.

Täiesti unustades et ta mitte todus ei wiibinud, wöttis ta paberit, istus walmis seatud laua juurde misle peale taldrefkuid olivad ja haffas igat üksikut nendest hoojalt poleerima.

Zuba oli tal wiimane taldrek läjil, kui preili Alma tuppaga astus.

Ta jääti lahti suuga üsse juurde seisma. Siis puhles ta naerma. „Mis teie sääl teete? Kas jaburaks olete läinud?“

Tammemägi waatas üles ilma et kõige wähemat lohmetuks oleks awaldanud, „ei jugugi. Taldrefkud ei olnud päris puhtad. Teie tüdruf ei ole midagi wäärt. Ma wähendasin teie tööd —“

„Minu fallis sidipaber!“

„Seda wöib poest jälle saada. Mustuse häbi on aga raske jälle hääks teha, ja ifka langeb see, kas õiguksaga eht ilma — perenaeje süüts —“

„Aga paberiga? Ma toon teile rätiku — —“

„Tänan, ei oleki enam tarvis. Pealegi teeb paber klaasi, palju läätiwamais.“

„Jumala pärast — üsse fell heliseb. Peitke paberid ära —“

„Mõne silmapilsguga olivad nad — ühtlase mitte puhtuse saladuse pärast — üksteisele lähenenud.

Kell oli nüüd viis ja viisakad voderad tuliwad.

Kõik parema seltskonna liitmed, noori ja vanu, sa üts wanadlane kirjanik oma faasaga.

Kõndeldi teadusest ja funstist, kõik wäga kõrgetes nootides. Nooremad füralised laiksiwad pead norgu, nagu wärsked fewadelised, mis mõni tund tua umbhes õhus on seisnud.

Kirjaniku eit, kes peenelt haritud naesterahvas oli, fatus fergemat kõnetroni tarvitada, ilma et keegi teda selles aidata oleks julgenud. Siis töüs ta üles ja läks teisi tappa, lootes, seal rõõmjamaid inimesi leida. Mõõdaminnes puudutas ta proowides ühe pildi taha. Preili Alma kes temast mitte saugel ei olnud, ehmatas peaegu kanges. Taewakene! seal oli ta unustanud tolmu pühkida! See oli nüüd muidugi jälle wesi kirjaniku eide weskile, kes uueaja naesterahvaid pilgata armastas.

Kuidas imestas ta aga kui wanaproua tema õla peale tatjutas ja liitis: „Tubli, tubli! See on samm edasi, mu laps. — Naesterahvas peab piinlitult puhas olema.“

Niipea kui kirjaniku kaasa teise tappa oli läinud, ruttas Alma ühe pildi juurde ja waatas järele. Ei tolmu lusgilts! raamid olivad ta tagast puhitals. — Kas peaks Miina — —?

Seal puutus tema pilt Tammemäge, kes teda naeratades waatles, ja palav juga jooksis Almal üle leha. — Hieti oli see temast häbematus ennast asjadesse segada, mis temast ei puudunud!

Noor naisfunstnik istus klaveri ette. Kõik kuula siwad nagu sirkus.

Ta mängis wäga puhtalt Bachi, siis Schumannini, siis midagi arusaamatat, tundmatat, wististe oma wabritu töö.